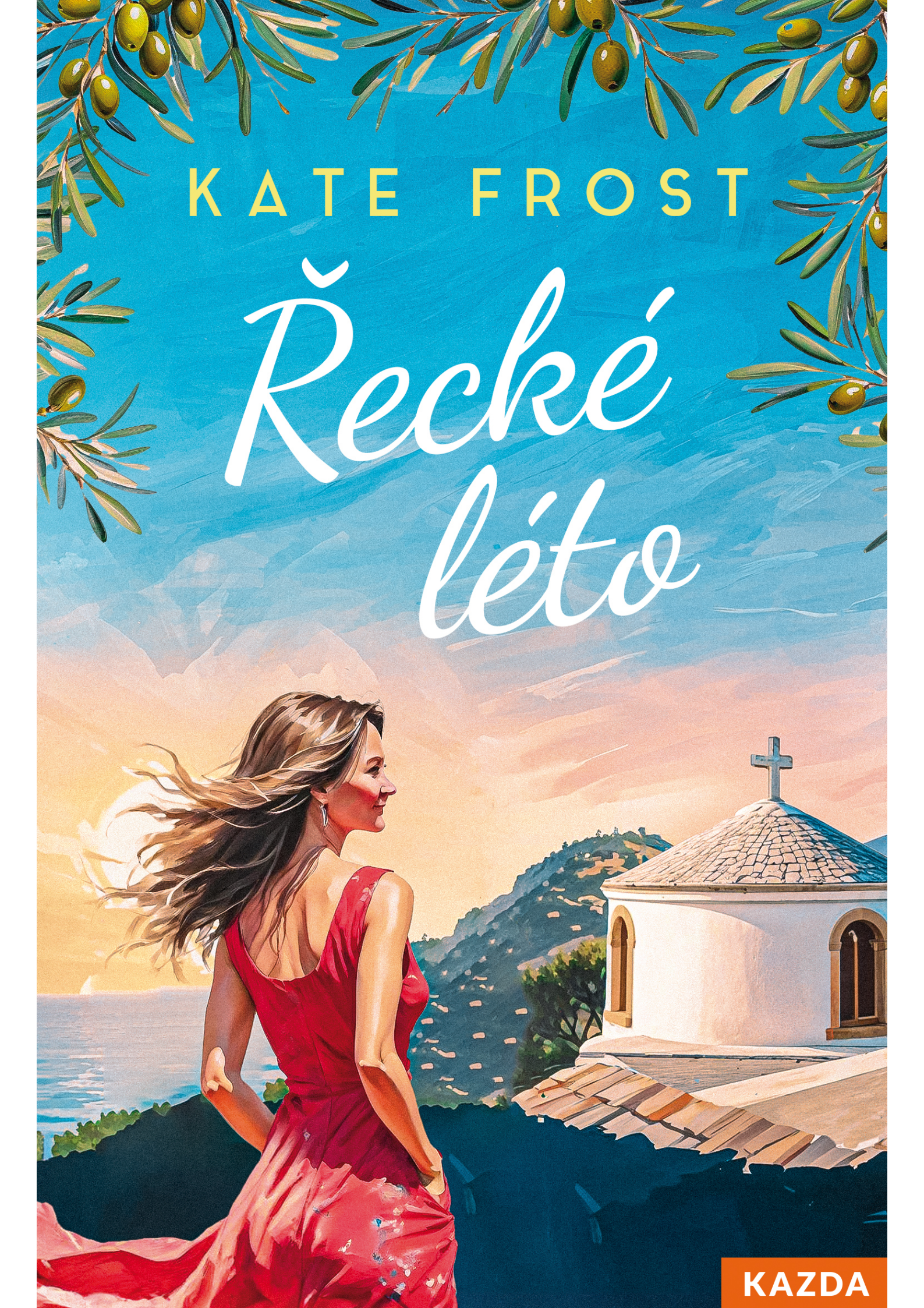

The book cover features a vibrant, painterly illustration. At the top, olive branches with green olives frame the scene against a bright blue sky. The author's name, KATE FROST, is printed in a clean, yellow, sans-serif font. The title, Řecké léto, is written in a large, elegant white script. The central illustration depicts a woman with long, flowing brown hair, wearing a red dress, seen from the back and side as she gazes out over a coastal landscape. In the foreground, a white building with a tiled roof and a cross on top sits on a hillside. The background shows a hilly coastline with small houses and a calm sea under a warm, sunset-colored sky.

KATE FROST

Řecké
léto

KAZDA

KATE FROST

ŘECKÉ LÉTO

KAZDA

Tato publikace obsahuje odkazy na webové stránky třetích stran, za jejichž obsah nepřebíráme žádnou odpovědnost. Tento obsah totiž nepřijímáme jako svůj vlastní, ale pouze odkazujeme na stav webových stran v době prvního vydání této publikace.

Elektronické vydání:

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o.
Všechna práva vyhrazena.
Datum poslední aktualizace: červen 2025
ISBN: 978-80-7670-247-9
Vytvoření elektronické verze: [Sandstudios](#), 2025

Papírové vydání:

Původní název: One Greek Summer
Copyright © 2022 Kate Frost
Původní vydání: Boldwood Books Ltd.
Práva k překladu: The Agency srl of Vicki Satlow

1. vydání

Překlad: Martin Richter
Jazyková úprava: Zuzana Klimšová
Korektura: Eva Lee
Sazba: Jindřich Hoch – Sandstudios
Návrh a sazba obálky: Pavel Ševčík
Tisk a vazba: TNM Print, s.r.o., Nové Město
ISBN: 978-80-7670-232-5

Knihy lze zakoupit výhodně přímo u nakladatele na www.knihykazda.cz

*Pro maminku.
Děkuji ti za tvou láskyplnou podporu a za to,
že tu pro mě stále jsi.
Na věčnou památku mého tatínka.
Díky za to, že jsi věřil v mou knihu s Boldwoodem.
Sny se skutečně plní.*

TÝDEN PRVNÍ – POSLEDNÍ TÝDEN PŘEDPRODUKCE

Harlow stékal pot do očí, takže ostrov hustě porostlý stromy a třpytící se modré moře vypadaly jako rozmazaná šmouha. Osušila si obličej kapesníkem a proklínala nezvykle brzkou vlnu veder i svoji rostoucí nervozitu, zatímco se trajekt pomalu přibližoval ke Skopelosu. V dálce viděla borovicový les pokrývající kopce za Skopelosem, stejnojmenným městečkem s bílými domky, rezavě červenými střechami a okenicemi připomínajícími modravý odstín Egejského moře. Přístav se blýskal v horkém slunci a před zaplněnými kavárnami a bary o sebe jemně cinkaly stěžně plachetnic.

Harlow si povzdechla, strčila vlhký kapesník do kapsy svých úzkých džínů a nasadila si sluneční brýle. Kéž by už byla z přeplněného trajektu pryč. Nejraději by se ponořila do křišťálově čistého moře a pak si v některé z kaváren objednala osvěžující frappé, na které se už tak dlouho těšila. Jenže přijela za prací – a kvůli zpožděnému letu v Británii nestihla spoj v Aténách, takže už nyní byla ve velkém skluzu.

Byl teprve červen, ale jasně modrá obloha bez mráčku, spalující horko a rušné nábřeží působily dojmem, jako by vrcholila hlavní sezóna v srpnu. Když trajekt zakotvil, Harlow si hodila batoh na záda, popadla kufr a spolu s ostatními cestujícími, oblečenými v tričkách a kraťasech, vystoupila na břeh. Na prohlídku města neměla čas a vzhledem k zvětšujícímu se odpolednímu vedru se jevilo jako nejlepší, tedy až po koupání v moři a osvěžujícím frappé, uchýlit se do klimatizovaného hotelového pokoje.

Proud lidí z trajektu se postupně rozptýlil, většina zamířila do města nebo k řadě čekajících taxíků. Na Harlow zbyl poslední volný vůz.

Když k němu dorazila, vousatý řecký řidič típl cigaretu a otevřel kufr.

„Yasas,“ pozdravil a vzal jí kufr.

„Dobrý den.“

„Kam jedete?“

„Hotel Eirene, prosím.“

„U pláže Feggari?“ Zavřel kufr s hlasitým bouchnutím.

Adresu hotelu měla uloženou v Google Maps na telefonu, takže si ji raději ověřila a pak přikývla. To poslední, co potřebovala, bylo poplést adresu a ještě více se opozdit.

Sundala batoh a usadila se na zadní sedadlo. Motor běžel, z rádia hrála rytmická řecká popová hudba. Klimatizace byla zapnutá – blažená úleva v dusivém horku.

Řidič ztlumil hudbu, vyjel z přístavní čtvrti a proplétal se úzkými ulicemi plnými lidí.

„Jste tady na dovolené?“ zeptal se, když opustili město s bílými domy a dál pokračovali po klikaté silnici lemované stromy.

„Ne, pracovně.“

„Aha, souvisí to nějak s tím filmem?“

„Ano.“

„Nechte mě hádat... herečka?“

Harlow odvrátila pohled od okna a ve zpětném zrcátku zachytila řidičův pobavený úsměv.

„Ne. Jen asistentka lokačního manažera. Nic moc zajímavého.“

„Vypadáte jako ta herečka... jak se jen jmenuje... Kristen Stewartová! Oblíbenkyně mé dcery.“

Harlow se znovu podívala z okna. Pravděpodobně jí chtěl zalichotit, ale jako vždy ji to popudilo. Zahleděla se na svůj odraz ve skle. Její krátké vlasy působily ve slunečním světle tmavším dojmem a v nose se jí leskl piercing.

Upřela pohled dál za svůj odraz. Auto stoupalo do kopce a mířilo do vnitrozemí, za oknem se míhala rozmazaná krajina v zelených odstínech. Borovicový les pokrýval kopce po obou stranách silnice a navzdory tomu, že jeli rychle, cítila klid. Chvění v žaludku, které měla, když se trajekt blížil k ostrovu, se rozplynulo v tiché zelené oáze, jež je obklopovala.

„Jsme hrdí na to, že se na našem ostrově bude zase natáčet film,“ promluvil znovu taxikář a vytrhl Harlow z poklidného rozjímání. „Mamma Mia! přilákala na Skopelos hodně turistů, obchodům se skvěle dařilo. Byli jsme nadšení. Na čem pracujete vy?“

„Jmenuje se to *One Greek Summer*.“ Zaznamenala jeho tázavý pohled a upřesnila: „Romantická komedie, něco jako *Mamma Mia!*, ale bude tam víc sexu a míň zpívání.“

„Aha,“ zasmál se. „To by se líbilo mojí ženě. A mně možná taky.“

Harlow se znovu zadívala z okna, ale nyní se už usmívala. Pro tak malý ostrov musí být úžasné, že se tu natáčí další film.

Řidič ji už po zbytek cesty nerušil. Les postupně řídl, až se mezi stromy zableskla modrá hladina moře. Projeli zatáčkou a vnitřek auta zaplavila sluneční záře.

„Je tu vždycky touto dobou takové horko?“ zeptala se Harlow, když přijížděli na parkoviště hotelu Eirene.

„Tak brzy obvykle ne. Za den či dva se to vrátí do normálu a další vlna veder přijde v srpnu.“ Řidič zastavil za bílou budovou, jejíž zdi byly porostlé fialovou bugenvileou a růžovými růžemi.

Jakmile Harlow vystoupila z taxíku, zaplavilo ji nesnesitelné horko a všudypřítomný hlasitý cvrkot cikád. Ve vzduchu byla cítit slaná vůně moře doplněná sladkým odérem růží. Přehodila si batoh přes rameno.

Taxikář jí vytáhl kufr z auta a ona mu dala dvacet eur.

„Děkuju,“ řekla a zamávala na rozloučenou. Pak se vydala po dlážděné cestičce zastíněné olivovníkem.

Na recepci byl příjemný chládek. Usměvavá, opálená žena s černými vlasy staženými do culíku ji přivítala.
 „Yasas. Vítejte v hotelu Eirene.“
 „Dobrý den,“ Harlow si opřela ruce o chladný mramorový pult. „Já jsem vám volala, měla jsem dorazit už včera večer, ale zpozdil se mi let. Patřím k filmovému štábu.“
 „Ah, ano. Vy jste Harlow Sandsová?“
 „Ano, to jsem já.“
 Žena zadala její údaje do počítače a pak jí podala hotelovou kartu. „Budete ubytovaná ve vile Aegean, pokoj číslo šest.“
 „Děkuju.“
 „Zavolám někoho, aby vás tam dovedl.“
 Za okamžik přišel vysoký, hubený mladík, který nevypadal na víc než šestnáct let. Vzal jí kufr a Harlow ho následovala ven do spalujícího odpoledního horka.
 Na mírném svahu stálo několik bílých vilek, všechny měly výhled na moře. Šli po dlážděné cestičce, která se klikatila mezi pečlivě upravenými zahradami porostlými olivovníky, citroníky, růžemi a levandulemi.
 Vila Aegean stála dál od pláže. Vešli do vstupní haly a vystoupali do druhého patra. Harlow otevřela dveře pokoje číslo šest. Chlapec položil kufr a ona mu dala pár eur.
 Sundala si batoh, vyzula tenisky a přešla bosky po chladné dlaždicové podlaze. Otevřela dveře na prostorný balkon, jenž nabízel výhled na bazén, klikaté cestičky mezi zahradami a na další vily v okolí. Pokoj měl stěny vymalované světle šedou barvou, na posteli ležela bílá příkrývka, na zdech visely barevné obrazy a na toaletním stolku stály čerstvé květiny.
 Urovnala polštáře a svalila se na postel. Přes balkon viděla kousíček modré oblohy a tmavě modrého moře. Po cestě, která se jí zdála nekonečná, je tady. Než se vrátí filmový štáb, měla tři, možná čtyři hodiny volna. Potřebuje si vybalit věci a dát si sprchu. Ale nejdřív musí zavolat mámě.
 S povzdechem vytáhla telefon ze zadní kapsy džínů. Kde teď máma asi je? Harlow mrkla na hodinky. 15:00. Takže v práci. Vlastně pracuje pořád. Jako producentka velkorozpočtového filmu, který se tady měl natáčet šest týdnů, má plné ruce práce. Právě probíhá poslední týden předprodukce – pokud se treť do nevhodné doby, tak jí to nezvedne. Nechala telefon chvíli vyzvánět.
 „Harlow?“
 „Ahoj, mami. Už jsem tady.“
 „Harlow?“
 „Slyšíš mě?“
 „Někdo tu něco vrtá,“ máma se snažila překřičet hluk v pozadí. „A testujeme ventilátor, díky bohu, protože je tu vedro na umření. Ale dělá strašný rámus. Počkej, půjdu jinam.“
 Ozvalo se praskání a pak ticho, jen v pozadí šuměl hovor lidí.
 „Takže jsi konečně dorazila,“ řekla Maeve, nyní již zcela jasně a zřetelně.
 „Nemůžu za to, že letadlo mělo zpoždění.“
 „Vždyť nic neříkám.“
 „Každopádně už jsem v hotelu.“
 „Stejně nechápu, proč nechceš bydlet u mě.“
 „Mami, moc dobře víš proč.“
 Maeve si povzdechla. „Mám tu soukromý bazén, kinosál a venkovní bar.“
 „Tak to je skvělé, ale štáb má taky pěkné ubytování.“ Harlow se rozhlédla po svém prostorném pokoji. „Je to tady moc hezké. Budu v pohodě.“
 „No, kdybys změnila názor...“
 „Ne, nezměním.“
 „Jak myslíš. Musím zpátky do práce, ale večer spolu povečeříme.“
 „A do té doby...?“
 „Můžeš si dělat, co chceš. Zkus se třeba trochu opálit, jsi hrozněbledá. A měla by ses stavit za Tylerem, až se vrátí. Uvidíme se večer,“ ukončila hovor.
 Harlow si povzdechla. Panika, která ji zachvátila na trajektu cestou ke Skopelosu, byla zpátky. Nejenže dorazila pozdě a zmeškala první pracovní den, ale jako první uvidí dva lidi, se kterými by se nejraději vůbec neselekala.
 Zhluboka se nadechla, položila telefon na noční stůl a přiměla se vstát z postele. Chvilí bojovala s úzkými džínami, které se jí přilepily k nohám. Když se jí je podařilo svléknout, osprchovala se, oblékla si krátkou sukni a lehký top, z minibaru si vzala vychlazenou citronovou limonádu a usadila se na balkoně se scénářem *One Greek Summer*.
 K večeru se členové štábu postupně vraceli do hotelu. Všichni makali naplno, aby bylo všechno připraveno včas a natáčení mohlo začít podle plánu. Harlow věděla, že si musí tento týden užít, protože jakmile natáčení začne, bude pracovat od rána do večera. Spolu s maskéry a produkčními asistenty bude přicházet jako první a odcházet jako poslední. Na rozdíl od své prací posedlé matky, která očividně miluje tlak a dlouhé dny téměř bez spánku, Harlow se na tuhle část práce moc netěšila.
 Jelikož nezahlédla Tylera ani jiné známé, rozhodla se nedbat matčina pokynu. Když na něj dnes nikde nena-razí, počká to do zítřka, kdy je čeká společná práce.

* * *

V půl deváté přijelo auto, které poslala Maeve. Vůz uháněl večerní krajinou do Glossy, města stojícího na kopci, kde Maeve trávila většinu dne. Slunce se pozvolna nořilo za horizont a zalévalo moře oranžovorůžovou září. Harlow zakručelo v žaludku. Po několika hodinách odpočinku a snahy vyhnout se Tylerovi se nakonec začala na večeri těšit, i když ji měla strávit s matkou.

Vystoupila před restaurací *Lefko*. Číšník ji vedl mezi stoly s modrými ubrusy, u nichž si hosté vychutnávali jídlo a pití. Na opálených tvářích se jim mihotala světla svíček. Prošli otevřenými dveřmi na rozlehlou terasu s výhledem na záliv. Harlow napadlo, jak úchvatný pohled by se jí naskytl ve dne. Teď už slunce zapadlo a všude svítily lampy a svíčky. Kolem velké dřevěné pergoly se ovíjela vinná réva.

Maeve seděla u stolu na kraji terasy, jednou rukou si nalávala víno a druhou si přidržovala telefon u ucha. Krátké blond vlasy jí rámovaly opálený obličej a v uších se jí pohupovaly velké kruhové náušnice. Na sobě měla barevné šaty se zvířecím vzorem a krátkými rukávy.

Číšník přistoupil ke stolu a odsunul židli, aby si Harlow mohla sednout. Maeve vzhledla, omluvně se usmála a Harlow z jejích úst odečetla bezhlasé „promiň“.

Harlow jen mávla rukou – byla na to zvyklá. Číšník jí nalil sklenku červeného vína z karafy na stole a odešel. Harlow si usrkla v očekávání plnější chuti, ale překvapilo ji, že víno je sladké a vychlazené.

V restauraci nebylo jediné volné místo. Ze všech stran se linuly hlasy v různých jazycích, zaznamenala angličtinu i řečtinu. Přesně takové podniky její matka vyhledávala – oblíbené, v perfektní lokalitě a pravděpodobně i drahé. Výhled na Egejské moře ozářené měsíčním svitem dodával restauraci punc dokonalosti.

Maevin hlas přehlušoval okolní hluk – řešila něco ohledně zítřejší stavby filmové scény v tomhle horku. I teď večer panovalo dusno a po sebemenším vánku nebylo ani stopy. Zdálo se, že západ slunce nepřinesl ochlazení.

Konečně ukončila hovor a položila telefon na stůl. „To už je doba, co jsme se viděly naposled, Harlow.“ Ukázala na sklenku v její ruce: „Polosladké červené. Úžasně osvěžující.“

„To tedy je,“ souhlasila Harlow, usrkla další doušek a dodala: „Hlavní důvod, proč jsme se tak dlouho neviděly, je ten, že jsi skoro celý rok strávila v L. A. Není jednoduché vypravit se tak daleko.“

„A proto ti pořád říkám, ať se tam přestěhuješ. Ve Státech bych ti mohla sehnat mnohem lepší práci, než máš v Británii.“

„Ne, díky,“ povzddechla si Harlow. Vždycky to skončilo stejně – matka se ji snažila nasměrovat tam, kam sama chtěla.

„Takže mi chceš říct, že nejsi ráda, že jsem ti sehnala tuhle práci?“ Maeve držela v jedné ruce skleničku a druhou ruku si položila na hrud'. Našpulila rty, jako vždy když byla našťvaná.

„Neměla jsem zrovna na výběr.“

„Joe si zlomil nohu deset dní před začátkem natáčení. U jiného filmu bych se bez něj možná dokázala obejít, ale tady? Žádná z lokací není snadno dostupná a on není schopný řídit. Potřebovali jsme rychle sehnat náhradu – a já jsem vybrala tebe.“

„Co na to říkal Tyler?“

„Měla bys za to být ráda, Harlow, nemáš do čeho píchnout. Celý rok se poflakuješ, bůhvíco vlastně děláš.“

„Jen jsem si dala chvíli pauzu, nic za tím nehledej.“

„Pořád ale nechápu, proč proboha zahazuješ svoji nadějnou kariéru režisérky a místo toho děláš asistentku lokačního manažera.“ Ve tváři se jí zračila jasná nelibost, kterou se ani nesnažila skrýt.

Harlow se kousla do rtu a zadívala se do tmy.

Maeve si povzddechla. „A proč tě vůbec zajímá, co si myslí Tyler?“

Harlow se otočila zpátky a pokrčila rameny. Matka nikdy neprojevovala zájem o její osobní život, takže vysvětlovat jí svůj složitý vztah s Tylerem bylo naprosto zbytečné.

Před odpovědí ji zachránil číšník, který přinesl ták s jídlem a rozmístil mezi ně na stůl šest malých misek.

„Už jsem ti objednala,“ oznámila Maeve, když číšník odešel.

Samozřejmě, pomyslela si Harlow, ale nijak to nekomentovala a následovala matčina příkladu. Nabrala si od všeho trochu – salát z červené řepy a avokáda, zapečenou fetu, kuře s citronem a oreganem, chobotnici na červeném víně, grilovaný lilek s česnekem a olivovým olejem a řecký salát.

Maeve zapíchla vidličku do kousku kuřete. „O čem jsme to mluvily?“

„O Tylerovi a pozici asistentky.“

„Tyler pracuje pro mě. Nemáš se čeho bát. Navíc se spolu znáte.“ V tu chvíli jí začal vibrovat telefon. Vzala ho do ruky, přijala hovor, ale nespouštěla z Harlow oči. „Jsem si jistá, že s tebou bude rád spolupracovat. Dane, ahoj. Co se děje?“

Harlow bezmyšlenkovitě nabírala vidličkou salát z červené řepy a avokáda, zatímco Maeve naslouchala Danovi. Nemohla si vzpomenout, kdy naposledy si máma u jejich společného jídla nevyřizovala nějaký hovor. Určitě to nebylo nikdy v jejím dospělém věku a dost možná ani v pubertě. Když byla malá, rodinné večere většinou probíhaly jen ve dvou, tedy ona a táta, a pokud si jednou za čas naplánovali společný nedělní oběd ve třech, obvykle v nějaké restauraci, máma stejně brzy odešla do práce.

Nikdy spolu neprobíraly nic osobního, držely se jen běžných témat. Máma s ní byla věčně nespokojená – hlavně kvůli tomu, jakou si vybrala kariéru, nebo spíš jakou si nevybrala. Ale vlastně... o ní nevěděla vůbec nic. Což ostatně dokazovaly i její poznámky ohledně Tylera. Maeve zahrnovala Dana instrukcemi a Harlow ji v tichosti sledovala. Pomalu pojídala kuře ochucené citronem, dokonale ladící s atmosférou místa.

„Promiň.“ Maeve položila telefon zpátky na stůl. „Jak se má tvůj táta?“

„Úplně skvěle, mami.“

Maeve si odfrkla. „Nebud’ sarkastická.“

„Tak mu zavolej.“

„Víš, že nemůžu.“

Harlow na ni upřela pohled. „Proč ne? Rozvedli jste se před dvaceti lety. Ty jsi šťastná, on je šťastný. Oba žijete takový život, jaký jste chtěli – jen nejste spolu. Byl by rád, kdybys mu zavolala.“

„Možná, ale co by na to řekla ona?“

„Gina?“ Harlow se zamračila. „Ta by si akorát pomyslela, že se konečně chováš jako dospělá a dokážeš normálně komunikovat se svým exmanželem, aniž bys k tomu potřebovala dceru jako prostředníka.“

„To si opravdu myslíš? Vadí ti, že se ptám, jak se má tvůj otec?“

Harlow zavrtěla hlavou a napila se vína. „Ne, naopak. Jsem ráda, že tě vůbec napadne se na něj zeptat.“

„Záleží mi na něm. Vždycky mi na něm záleželo. Chtěla jsem, aby byl šťastný, potom... no, však víš.“

„Zlomila jsi mu srdce.“

Maeve si povzdechla a zadívala se na světla Glossy rozesetá po svahu jako maličké lucerny.

Harlow se rozhodla změnit téma. „Kde je hlavní lokace?“

„Není to daleko. Zítra se tam pojeděš s Tylerem podívat a navážeš kontakty s řeckými lokačními asistenty. Tyler je zvyklý pracovat s Joem – dělali spolu na několika projektech. Budeš do toho muset rychle proniknout. Pokud se osvědčíš, další práce už nemusí být jen asistentka.“ Maeve na ni upřeně pohlédla přes mihotavé světlo svíčky. „Hlavně mě, Harlow, nezklam. A nezklam ani sebe.“

Harlow seděla na bílé zídce lemující parkoviště. V osm ráno nebylo horko tak nesnesitelné, ale po včerejším příliš velkém množství vína a nedostatku spánku měla těžkou hlavu. Po večeri se vrátila do pokoje, rychle se osprchovala a nahá se svalila do postele. Ráno se probudila s husí kůží, protože spala celou noc nepříkrytá a klimatizace běžela naplno.

Tyler jí poslal zprávu, že se sejdou na hotelovém parkovišti v osm, takže přišla raději dřív – nechtěla se hned na začátku ukázat ve špatném světle. Každou buňkou svého těla toužila po tom dokázat matce, že práci zvládne. Povzddechla si a zadívala se do dálky na zelené stromy pokrývající svah – dostala chuť nazout si pohorky a vydat se na výšlap.

„Jen jeden den zpoždění,“ přerušil ranní ticho Tyler, který kráčet k bronzovému peugeotu.

„Taky tě zdravím,“ odpověděla Harlow a postavila se.

I když ho neviděla několik let, stále měla pocit, že ho důvěrně zná – světle hnědé vlasy, pihy, které se na slunci zdály ještě výraznější, a na ruku několik nových tetování. Ve vzpomínkách se okamžitě vrátila do adolescence, kdy jí bylo čerstvě dvacet. Do doby kdy oba překypovali kreativitou a optimismem. Nebo alespoň ona.

Tyler se na ni podíval přes střechu auta, modré oči měl skryté za slunečními brýlemi. „Vím, letadlo mělo zpoždění. Nic si z toho nedělej. Jde o hovno.“

Napětí v jejím těle povolilo. Netušila, jak bude reagovat na to, že ji prakticky donutili s ním pracovat, ale zatím se zdá, že k tomu přistupuje profesionálně. Koneckonců, oba jsou tu kvůli práci.

„Je mi líto, že si Joe zlomil nohu.“

„Jo, je to pitomec. Jen uklouzl u bazény – a povedlo se mu zlomit si nohu. Je z toho vyřízený a já taky. Skvěle nám to spolu šlapalo.“ Otevřel dveře řidiče. „Pojď, dneska toho máme hodně.“

Harlow si nasadila sluneční brýle a usadila se na sedadlo spolujezdce.

Tyler nastartoval a vyjel z parkoviště. „Potřebuju, abys během týdne projela trasy na natáčecí lokace a naplánovala přesuny, můžeš si vzít tohle auto, když ho nebudu potřebovat.“

Jeli stejnou cestou, jakou ji včera večer vezl řidič, ale za denního světla se před nimi otevřel úchvatný pohled na nekonečné lesknoucí se Egejské moře a v dálce vystupoval z mlžného oparu ostrov Skiathos.

„Základna štábu je na pozemku vedle hotelu,“ pokračoval Tyler a na rovné cestě zrychlil. „Většina pláží, kde budeme natáčet, jako Panormos a Kastani, je docela blízko, ale hlavní lokace je dál, na pobřeží u Glossy. Dokončujeme tam renovaci jedné vily pro interiérové scény. A pak máme ještě jednu lokaci pro venkovní scény na olivové farmě v kopcích. Původně jsme měli vybranou jinou, ale na poslední chvíli nám zrušili, fakt noční můra. Joe našel nový pozemek a začal jednat s majitelem – potřebuju, abys v tom pokračovala. Ale pokud by sis na to netroufala, tak to zařídím.“

„Ne, zvládnou to. Je něco, co bych měla vědět?“

„Majitel je trochu nerudný a jeho angličtina není nic moc, takže můžeme požádat o pomoc Dimitriho – našeho řeckého asistenta – aby dojednal podmínky. Ale jinak by to mělo být v pohodě. Hlavní je podepsat smlouvu. Jsi si jistá, že to zvládneš?“

„Samozřejmě.“ Moc jistá si nebyla, ale rozhodně to neohodlala přiznat. Potřebovala sobě i ostatním dokázat, že na to má – což jí už ostatně dost jasně řekla matka.

* * *

Dopoledne strávili na lokaci u Glossy, kde se v prostorné vile dokončovala dřevěná veranda s dechberoucím výhledem. Tyler ji provedl po všech lokacích a pak ji nechal, ať se trochu seznámí s ostrovem a vyřizoval telefonáty.

V mnoha ohledech bylo dost těžké naskočit do rozjetého projektu a nahradit dlouholetého parťáka, se kterým si Tyler po pracovní stránce skvěle rozuměl, ale Harlow byla odhodlaná jít do toho naplno.

Po obědě se vrátili do hotelu a Tyler jí ukázal základnu štábu – produkční kanceláře a odpočinkové místnosti pro herce se nacházely v jedné z hotelových budov a venku pod stromy byly rozmístěny stoly a židle. Zbytek prostoru zabíral velký stan, kde bylo zařízené klimatizované kadeřnictví, maskérna, kostymérna, pracovní prostory a odpočinkové zóny.

Den utekl rychle a Harlowiny obavy z práce s Tylerem postupně mizely. Docela rychle se sladili a nedošlo ani k žádným trapným situacím. A tak když Tyler na konci dne navrhl, že by si mohli zajít na něco k jídlu, souhlasila.

V jedné věci měla její matka pravdu – s Tylerem se dobře znali. Spojovala je společná minulost sahající až do dob studií na filmové škole MetFilm School v Londýně. A teď, ve svých jednadvaceti letech, byli mnohem vydravější než tehdy v osmnácti. Takže spolu můžou klidně pracovat. Nemusejí přece trávit veškerý čas bok po boku, jak se dnes ukázalo. Tyler od ní očekává, že si bude každý den samostatně plnit své povinnosti. Bude to v pohodě.

S lehkým krokem a nadějí, že z téhle nečekané práce může vzejít něco dobrého, následovala Tylera do plážového baru. Slunce už bylo nízko a horizont se zbarvil do stříbřitě fialového odstínu.

Tyler ji představil několika produkčním asistentům, s kterými bude spolupracovat, a prvním a druhému asistentovi režie Jimovi a Danovi, kteří u baru popíjeli ouzo.

„Jsme rádi, že jsi tu,“ usmál se Jim a podal jí ruku. „Všichni jsme moc vděční, že jsi mohla naskočit takhle na poslední chvíli.“

Kdybys jen věděl, pomyslela si Harlow. Právě v takových chvílích byla ráda, že neměla stejné příjmení jako matka. Chtěla být součástí týmu, přála si, aby ji mezi sebe přijali, a ne aby kolem ní opatrně našlapovali nebo ji lezli do zadku.

S Tylerem seděli přímo u pláže. Jedli šťavnaté vepřové souvlaki, dokonale grilované křehké maso s hranolkami a osvěžujícím horkým salátem z divokého špenátu, kopřiv a pampelišek, zakápnutým olivovým olejem a citronem. K tomu měli řecké pivo Mythos.

Slunce se ponořilo do moře a vlhkou, dusnou noc zahalila tma. Vzduch se ani nepohnul, měsíc a hvězdy se skrývaly za těžkými mraky. Světla z baru se odrážela na hladkých oblázcích malé pláže a rozlévala se v teplých oranžových kruzích. Mluvili uvolněně, ale přesto opatrně – jako by mezi nimi existovala nepsaná pravidla, která určovala, jakému tématu se mají vyhnout. Povíдали si o natáčení, Skopelosu a jídle.

Do podniku přicházelo stále více lidí, hlavně členové štábu, ale i turisté, kteří si chtěli užít příjemný večer. Když hluk kolem nich zesílil, přesunuli se na vysoké barové stoličky a objednali si další drink.

Harlow pomalu otáčela sklenicí s ginem a tonikem, zatímco Tyler se s lokty opřenými o leštěnou dřevěnou desku baru díval přes terasu do davu. Harlow ho sledovala. Bývali si tak blízcí. Mnohokrát si spolu vyšli, dali si skleničku a vylévali si srdce.

„Víš, je fajn tě zase vidět,“ řekla po chvíli.

Tyler povytáhl obočí. „Vážně? To je zajímavý. Vzhledem k tomu, že jsem ti poslední dva roky několikrát volal a psal, a nedostal jsem od tebe jedinou odpověď, tak mě to docela překvapuje.“

„Měla jsem toho hodně.“

Tyler se uchechtl a zavrtěl hlavou. „To je blbost. Oba hodně pracujeme – ale dřív nám to přece nikdy ani v nejmenším nebránilo v kontaktu.“

Harlow nevěděla, co říct. Bylo nad slunce jasné, že Tyler vůbec netuší, jak moc jí tehdy ublížil. Po celém tom příjemném večeru, dobrém jídle v krásném prostředí... Nechtěla to všechno pokazit tím, že by to začala rozebírat.

„Začínal jsem si myslet, že tě už nikdy neuvidím.“ Tyler na ni pohlédl s vážným výrazem. „A najednou... jsi tady jenom proto, že...“ Zavrtěl hlavou a odvrátil pohled. „To je jedno.“

„Protože co?“

„Nic.“ Upil piva a vyhnul se jejímu pohledu.

„Tylyre, řekni mi to. Bude to sakra dlouhé natáčení, jestli k sobě nedokážeme být upřímní.“ Sama si uvědomovala ironii svých slov, když mu jen pár okamžiků předtím nebyla schopná říct pravdu.

Otočil se k ní na barové stoličce a promnul si strniště. „Chtěl jsem říct, že jediný důvod, proč jsi tady, je, že tvoje máma zatahala za nitky.“

Jeho slova byla jako facka. „A to ti vadí, protože...?“

„Protože je producentka a ty jsi její dcera.“

Harlow chtěla zůstat klidná, ale zasáhl její citlivé místo. „Tak proč si na to nestěžuješ rovnou u ní?“ Zavrtěla hlavou a zvedla ruce. „Aha, už vím. Protože na to nemáš odvahu.“

„Nejspíš by mě bez mrknutí oka vyhodila a moje místo dala tobě. Nejsem tak hloupý, abych si vybral špatnou stranu. Ale zároveň se zdá, že ona není tak hloupá, aby tě obsadila na nějakou důležitou pozici, když jí na tomhle projektu tolik záleží.“

Harlow sebrala veškerou sílu, aby se ovládla a nic neřekla. Věděla, že by toho litovala. Pokud by mu teď odsekla, z natáčení by se pro ni stalo peklo. Přitom to šlo tak dobře. Pak začal působit alkohol, rozvázal mu jazyk a společně strávený večer rodmýchal minulost, na kterou se oba snažili zapomenout. Mělo jí to dojít. Byla naivní, když si myslela, že spolu můžou úzce spolupracovat celé týdny, aniž by z toho dřív nebo později nevznikl problém. Už tak jí bylo nanic z toho, že jí máma v podstatě nedala na vybranou a donutila ji tu práci vzít – práci, o které spousta jiných lidí snilo. Ale že k tomu všemu ještě bude mít za šéfa Tylera... To už bylo vážně moc.

Sladce se na něj usmála. „Aspoň že ty jsi šéf. Když se něco pokazí, půjde to za tebou.“

„To by se ti líbilo, co?“

„Ne, nelíbilo.“ Harlow se zamračila. „Proč si to myslíš? Byli jsme přátelé. Dobří přátelé.“

„Nejlíp nám to klapalo, když jsme nemluvili...“ Zvedl obočí a významně se na ni podíval.

Harlowin nos se mírně rozšířil. Vždycky to skončilo takhle. „Problém je, že jsi hrozně paličatý. Pořád se chceš hádat.“

„Ty se hned rozčílíš.“

„Možná proto, že víš jak na mě, když mě tak dobře znáš.“

„Někdy si myslím, že tě neznám vůbec.“ Upil ze sklenice a upřeně se na ni zadíval. „Proč jsi tady jako asistentka lokací? Neměla bys být už dávno režisérka? To si přece tvoje máma přeje, ne?“

„Kreténe.“

Pokrčil rameny.

Strávili spolu čtrnáct hodin a takhle to skončilo. Měla to čekat – všechno šlo až příliš dobře na to, aby to vydrželo. Doufala, že následující týdny budou probíhat hladce. Dnes večer spolu neměli pít, bylo to, jako by se vrátili do doby, kdy jim bylo jednadvacet, jen s tím rozdílem, že je tížila komplikovaná minulost. Raději měla povečeřet s matkou.

Harlow položila skoro prázdnou sklenici ginu s tonikem na bar. „Nejhorší na tom je, že jí bys nic takového nikdy neřekl.“

„Samozřejmě že ne. Nehodlám si zničit kariéru kvůli tomu, že jsem si vzal na paškál její milovanou dceru.“

„Těžko uvěřit, že jsme spolu někdy vycházeli. Měli jsme se docela rádi, jestli si to vůbec pamatuješ. Co jsem ti, sakra, udělala?“

Tyler si teatrálně odkašlal do pěsti. „Protekce.“

Harlow zatnula zuby. Naklonila se k němu tak blízko, že cítila jeho kolínskou – pořád tu stejnou, používal ji už od školy. „Myslíš si, že to mám snadné jen proto, že je moje máma producentka? Nemáš tušení.“

„Ale mám.“ Podíval se jí přímo do očí. „Ty víš, že mám.“

Harlow odvrátila pohled, dopila svůj gin a seskočila ze stoličky. „Je pozdě, jsem unavená a ty jsi opilý.“

„To tedy nejsem – já umím pít.“

„Takže nemáš žádnou omluvu pro to, že se chováš jako pitomec.“

„Nezapomínej, že jsem tvůj šéf...“

„Jdu spát.“ Popadla tašku ze země a rázným krokem vyšla z baru na terasu. Měsíční světlo tančilo na mořské hladině. Z pokojů v hotelu se linula záře světel a cestu osvětlovaly lucerny. Harlow chvíli přemýšlela, kudy se jde k vile Aegean a pak se vydala na cestu. Všechny vily vypadaly podobně, obzvlášť v noci a po pár skleničkách.

Zaslechla za sebou kroky.

„Měl jsem tě doprovodit.“ Tyler ji dohnal, právě když došla ke dveřím vily.

Harlow se otočila. „To snad ne. Ty tu taky bydlíš?“

V očích měl pobavený výraz, což ji štvalo ještě víc.

„Tak se na mě nezlob.“ Prošel kolem ní a otevřel dveře. „Nemělas být mojí asistentkou. S Joem bych žádný problém neměl.“

Harlow se odmítla nechat vyprovokovat a následovala ho. Než vystoupali do druhého patra, divoce jí bušilo srdce. Tyler vytáhl kartu od pokoje a zastavil se hned u sousedních dveří.

„Chceš jít dál?“ Otevřel dveře svého pokoje a mrkl na ni. „Zavzpomínáme na staré časy...“

„Jdi do háje, Tylere.“ Harlow kolem něj prošla a snažila se rychle vylovit svou kartu z tašky.

„Jak myslíš.“ Vešel do svého pokoje a zavřel za sebou.

Harlow se přemohla, aby hlasitě nepráskla dveřmi. Zůstala stát ve tmě své ložnice, ruce zaťaté v pěst. Byla na pohádkovém ostrově, měla práci snů – a přesto zase vzájemně žonglovali se svými city. Nebo spíš on s jejími. Ona se tentokrát nenechá zatáhnout do minulosti.